

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sž/35/2014
Identifikačné číslo spisu:	6013200913
Dátum vydania rozhodnutia:	27.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013200913.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum ekologických informácií, so sídlom Suché Mýto 19, 811 03 Bratislava, IČO: 42 268 559, zastúpeného: Advokátska kancelária Bardač, s.r.o., so sídlom Búdkova č. 4, 811 04 Bratislava, proti žalovanému: Obec Koláre, so sídlom Koláre č.19, 991 09 Veľká Čalomija, IČO: 647390, zastúpeného: GARANT PARTNER legal, s.r.o., so sídlom Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. marca 2014, č. k. 23S/189/2013-40, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. marca 2014, č. k. 23S/189/2013-40, p o t v r d z u j e .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 170,45 € na účet právneho zástupcu žalovaného GARANT PARTNER legal, s.r.o., so sídlom Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým uznesením z 18. marca 2014, č. k. 23S/189/2013-40, podľa § 104 ods. 1 OSP zastavil konanie z dôvodu, že bolo preukázané, že na základe žiadosti žalobcu nezačalo konanie o poskytnutie informácií a v dôsledku toho neexistuje rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania, a preto podmienky pre postup podľa piatej časti druhej hlavy OSP neboli splnené. Išlo o taký nedostatok podmienok konania, ktorý nebolo možné odstrániť. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 146 ods. 2 prvá veta OSP v spojení s § 246c OSP a uložil žalobcovi

povinnosť zaplatiť náhradu trov konania žalovanému vo výške 275,94 €, s poukazom na nesprávny postup žalobcu, pre ktorý sa konanie zastavilo, teda v dôsledku správania sa žalobcu.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol potvrdiť napadnuté uznesenie krajského súdu a žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 170,45 €. Zároveň žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby v zmysle § 164 OSP vykonal opravu zrejmej nesprávnosti obsiahnutú vo výroku uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici o trovách konania, ktorá spočíva v neuvedení sumy DPH tak, ako žiadal žalobca v samotnom vyjadrení k žalobe z 27. mája 2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu napadnutom odvolaním (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predovšetkým treba uviesť, že v priebehu odvolacieho konania Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21. mája 2014 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 rozhodol, že sťažnosť Centra ekologických informácií, Suché mýto 19, Bratislava odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Z odôvodnenia uvedeného uznesenia ústavného súdu vyplýva, že „Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 7SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo a na základe akých právnych úvah sa nestotožnil so sťažovateľom predostretou argumentáciou, a predovšetkým prečo dospel k záveru, že „... žalovaný nezačal konanie o poskytnutie informácií a ani ho začať nemohol... teda nenastúpila fikcia, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmieta poskytnúť informáciu“. Je teda zrejmé, že najvyšší súd oprel svoje závery o konkrétne zákonné ustanovenia príslušných právnych predpisov, a to predovšetkým zákona č. 215/2002 Z.z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vychádzajúc pritom z príslušných ustanovení zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Zhodnotiac intenzitu možného zásahu do sťažovateľom označených práv sa musí aj ústavný súd stotožniť so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého „Na webovej stránke Národného bezpečnostného úradu, ktorý vedie zoznam elektronických podateľní orgánov verejnej moci podľa § 10 ods. 2 písm. p) zákona o elektronickom podpise súd zistil (a mohol tak urobiť aj žalobca, ktorého zastupujú a aj v konaní pred orgánmi obce zastupovali osoby s právnickým vzdelaním, ktoré sú aj počítačovo gramotné), že žalovaný je orgánom verejnej moci, ktorý nemá zriadenú elektronickú podateľňu a ani mu zákon neukladá povinnosť takúto podateľňu zriadiť.“, k čomu dodáva, že tejto skutočnosti si bol, resp. mohol byť sťažovateľ za aktívnej pomoci svojho právneho zástupcu vedomý už na začiatku samotného konania podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a ústavnému súdu ani nepredložil taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že nemohol požiadať o požadované informácie iným technicky prijateľným spôsobom.“

Odvolací súd zistil, že preskúmaná vec, ktorá je predmetom tohto odvolacieho konania je obdobná ako vec, ktorá bola predmetom odvolacieho konania najvyššieho súdu, v ktorom rozhodol uznesením sp. zn. 7 SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013.

Vzhľadom k uvedenému pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom uznesení č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21. mája 2014 vyslovil svoj právny názor k obdobnej problematike, ktorá je predmetom súdneho prieskumu v danej veci, tento jeho právny názor je potrebné považovať za záväznú judikatúru pre danú vec, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 250ja ods.3 druhá veta v spojení s § 219 ods.1,2 a s § 246c ods.1 OSP potvrdil.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal opraviť uznesenie krajského súdu, ktoré podľa jeho názoru obsahuje zrejmu nesprávnosť spočívajúcu v tom, že vo výroku uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici o trovách konania, nie je uvedená suma DPH tak, ako žiadal v samotnom vyjadrení k žalobe z 27. mája 2013. K tomuto návrhu však treba uviesť, že odvolací súd sám nemôže opraviť opravným uznesením podľa § 164 OSP rozhodnutie súdu nižšieho stupňa, môže len podľa § 222 ods. 3 OSP za podmienok § 164 nariadiť opravu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd však v danom prípade dospel k záveru, že neboli dané podmienky § 164 OSP, pretože v uznesení krajského súdu v časti výroku o trovách konania nezistil žiadne chyby v písaní alebo počítaní, či iné zrejme nesprávnosti, a preto ani opravu rozhodnutia krajského súdu podľa § 222 OSP nenariadil. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že pri výpočte náhrady trov konania žalovaného nezvýšil odmenu a režijný paušál o daň z pridanej hodnoty. Výrok rozhodnutia krajského súdu je teda v súlade s jeho odôvodnením, a preto výrok krajského súdu v časti týkajúcej sa trov konania neobsahuje zrejmu nesprávnosť. Krajský súd v tejto časti vec nesprávne právne posúdil, keď nezvýšil odmenu a režijný paušál o daň z pridanej hodnoty, avšak odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmať len na základe podaného odvolania. Žalovaný sa však proti uzneseniu krajského súdu v časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania, neodvolal, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave aj v tejto časti potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 246c OSP v spojení s § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 146 ods. 2 OSP tak, že žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu, že v ňom žalobca úspech nemal a teda celé konanie sa muselo zastaviť pre nesprávny postup žalobcu. Preto je odôvodnená náhrada trov konania žalovanému s použitím § 146 ods. 2 OSP, pre zavinenie žalobcu za zastavenie konania. Žalovaný žiadal priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 170,45 €, pozostávajúcu z jedného úkonu právnej služby za vyjadrenie k odvolaniu z 18. marca 2014 (tarifná odmena za jeden úkon právnej služby 134 € + režijný paušál 8,04 € + 20 % DPH 28,41 €). Odvolací súd preto priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania podľa jeho vyčíslenia v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v celkovej výške 170,45 €.

Rozhodnutie senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.